

Svæveflyvning – en vigtig del af mit liv i 30 år.

Svæveflyvningen har været en del af mit liv altid. Min far var svæveflyver og livet på flyvepladsen har jeg kendt til, siden jeg blev født. Som barn har jeg da også haft enkelte flyveture – med og uden motor.

Som aktiv svæveflyver, startede det hele den 1. maj 1966 på Flyvestation Aalborg. Jeg var ankommet til stationen den 1. februar, og nu var svæveflyvning en realistisk mulighed. Vi var en flok helt nye elever der mødte op. Tage Hausager var instruktør og flyveapparatet en 2G. jeg kendte til sådanne åbne fly, men det tror jeg bestemt, at jeg var den eneste nye der gjorde. Vi fik alle et par starter, og første start var med et obligatorisk voldsomt stall lige efter udkobling! Det kunne nu ikke afskrække mig.

Der blev skolet hen over sommeren og POLYT III afløste 2G som skolingsfly. POLYTEN havde været til reparation. Skolingstiden på Flyvestationen var en periode med blandede oplevelser. Vi var jo ikke en rigtig klub med den sammenhængskraft det nu giver. Så ofte mødte man op og kunne konstatere, at vi var for få til at flyve. Tillige var der en del restriktioner på stationen af hensyn til jet og kommerciel trafik, der ofte holdt os på jorden. Genvordighederne til trods fik vi dog fløjet og man fik en række gode bekendtskaber på tværs af faggrænser og rang.

På en varm og solrig dag med nordenvind, kunne jeg endelig gå solo på POLYTEN. Så var man svæveflyver. En herlig oplevelse. Herefter nød jeg friheden som soloelev på K8 med dejlige termikturer ind over Aalborg m.v.

Det var virkelig følelsen af frihed – og det at vide at man KAN flyve og kun have egne evner at stole på. Friheden til at være væk fra alle de daglige jordbundne genvordigheder – nyde at flyve sammen med en musvåge på lige betingelser – lege med naturens/vejrets kræfter og udnytte dem – være fuldt optaget af det at flyve og alle andre belastende tanker efterladt på jorden – og ind imellem da også nyde landskabet og skyernes skønhed. Leve i nuet. Fløjte af glæde. Oplevelser man har alene, men deler med de andre, når man er landet.

Svært at fatte for udenforstående.

Så fik jeg mit S-certifikat – nu var man også officielt svæveflyver.

Fik passagertilladelse og kunne nu pludselig ind imellem dele oplevelserne med den, man havde med – faktisk rigtig dejligt, fordi man ikke alene delte oplevelsen, men ofte gav en anden person en helt ny oplevelse.

Vi flyttede til EK-VH og nu kom der så en masse klubarbejde med ind i min svæveflyveverden. Års blev et virkeligt fristed, hvor vi på mange måder havde vores egen verden sammen med flyvning, kammeratligt samvær om aftenen – og en masse arbejde med at etablere os på pladsen. Nye dimensioner kom til flyveriet, nemlig nogle organisatoriske evner, der skulle udvikles. Kom på hjælpeinstruktørkursus og atter nye krav og kompetencer kom til i forbindelse med at uddanne nye svæveflyvere. Det gav endnu en ny dimension på ens egen oplevelse at skulle videreformidle ens egen kunnen til nye elever. Dele begejstringen og oplevelserne, hvilket gav meget arbejde og stor tilfredsstillelse.

Samtidig udvides min egne svæveflyveoplevelser med flyvning på nye typer – jeg elskede vores Libelle og K6. Deltog nu i nogle lokale konkurrencer i munter kappestrid med vennerne. Vennekredsen blev også udvidet i den forbindelse. Fik efterhånden en lille forkærlighed med at skulle lege lidt i luften og nyde at trække nogle G. Det savnes meget!

Svæveflyvningen blev langt hen ad vejen en livsstil og klubbens ve og vel lå altid lige under tankerne i ens hverdag.

Efter 30 års flyveri kom dagen, hvor lægen brat satte en stopper for det hele med konstatering af blod i urinen og efterfølgende fandt ud af, at jeg havde en kræftsvulst på den ene nyre.

Aalborg den 23. januar 2019

Gert Frikke